

תת"ע 13917/03/16 - מדינת ישראל נגד תמיר מרמור - לא נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 13917-03-16 מדינת ישראל נ' תמיר מרמור
בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד אביבית אקסול

המאשימה

נגד

תמיר מרמור - לא נוכח

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש דוח מסוג ברירת משפט בגין נהיגה ברכב ביום 15.7.15 בשעה 16:50 בכבש 20 בק"מ ה- 16 כשהוא משתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

הנאשם ביקש להישפט וביום 11.4.16 כפר במיוחס לו כשהוא אומר: "אני סימסתי בטלפון. הייתי בפקק בעצירה מוחלטת ואני סימסתי".

בתאריך 2.6.16 נשמעו ההוכחות בתיק.

פרשת התביעה:

ע"ת-1 אורי הכהן:

הגיש דוח שרשם-ת/1, בדוח נרשם שהיה בסיור רכוב על גבי אופנוע, זיהה את הנאשם מסמס תוך כדי נהיגה, כאשר פנקס תשלומים על ברכו, מתאר כי הנאשם היה בנתיב השלישי והוא בנתיב הימני ביותר.

העד מעיד כי על גבי האופנוע שדה הראייה רחב ביותר וכי ווידא את ביצוע העבירה, שכן נהג במקביל לנאשם והתקרב אליו.

בחקירתו הנגדית-

ענה שמדובר היה ב"תנועה איטית" ובהמשך מרחיב לגבי מצב התנועה "הכוונה שיש לחצי תנועה שהרכבים נעים באיטיות" (עמ' 3 ש' 13-16), כמו כן, עומד על כך שראה את הנאשם מסמס תוך כדי נסיעה איטית כשהעיניים שלו לא היו על הכביש.

מתאר את אופן ביצוע האכיפה: "אנחנו בדרך כלל נוסעים במקביל ומבררים שהעבירה אכן נעשתה ולא מיד תופסים את הנהג" (עמ' 4 ש' 1-2).

פרשת ההגנה:

הנאשם העיד כעד יחיד לטובתו-

שהיה "בעצירה כמעט מוחלטת, שיחקתי עם הטלפון, סימסתי או חיפשתי מספר" (עמ' 5 ש' 15). אומר שהיה רואה את השוטר "כי היה יותר מפוכח כי אני נוסע ועוצר, כל החושים שלי כדי לא לפגוע ברכב מקדימה. הייתי בעצירה מוחלטת, בגלל זה יכולתי לגוע בטלפון" (ש' 18-19).

בחקירה הנגדית:

אומר שנגע בטלפון, שהרכב היה מונע, חוזר על כך שהיה בעצירה מוחלטת למרות שקודם בחקירה הראשית "יצא לו משפט, כמעט בעצירה מוחלטת" (עמ' 6 ש' 3), מאשר שרשם מכתב למפנ"א (ת/2), שם לא ציין שהיה בפקק אלא רק שהיה בעצירה מוחלטת.

התביעה בסיכומיה מבקשת להרשיע את הנאשם, להעדיף עדותו של השוטר המתנדב, אשר מתאר נסיעה איטית כשהתנועה כבדה, נסיעה ועצירה תוך כדי שימוש בטלפון.

הנאשם בסיכומיו מבקש לזכות אותו ואומר: "אני בעצירה, נוסע, עוצר" ובהמשך מתאר שבעת שמשמש בטלפון עוצר ואז כשלוחץ על הלחצנים אז אולי אנו מתקדמים בתנועה. זאת אומרת מבקש מבית המשפט לבצע אבחנה חדה, כל שבעת ביצוע העבירה היה בעצירה ומשסיים להשתמש בטלפון המשיך בנהיגה.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה דנה בשימוש בטלפון בעת הנהיגה:

(1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם אלא באמצעות דיבורית

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון

תקנה זו תוקנה כהמשך לתקנה 28 (א) המחילה חובה להחזיק את ההגה בשתי ידיים, כאשר תרבות שימוש במכשירי

הטלפון תוך כדי נהיגה הולכת ופושט וחייבה התייחסות ספציפית לכך.

שימוש בטלפון:

לענייננו, הנאשם אינו מתכחש לעובדה כי השתמש בטלפון הנייד באופן שבו סימס או חיפש מס' טלפון (עמ' 5 ש' 15), כך גם ענה בתשובתו לכתב האישום (עמ' 1 ש' 5), כך שלעניין זה אין צורך בקביעה עובדתית ונקודה זו הוכחה באופן ברור.

המחלוקת סבה סביב העובדה, האם בעת השימוש בטלפון היה הרכב בתנועה אם לאו.

תנועת הרכב:

הנאשם מעיד בנקודה זו באופן סותר, כשהוא משנה את גרסתו אף באותה התשובה ובאותה הנשימה.

בחקירתו הראשית מעיד באופן חופשי ומרצונו "היינו בעצירה כמעט מוחלטת. שיחקתי עם הטלפון.. היה פקק" ובהמשך: "אני יותר מפוכח כי אני נוסע ועוצר, כל החושים שלי כד לא לפגוע ברכב מקדימה, הייתי בעצירה מוחלטת.. בגלל זה יכולתי לגנוע בטלפון" (עמ' 5 ש' 15-22).

מכאן עולה באופן ברור ואף מתיישב עם תאורו של השוטר, כי מדובר היה בנסיעה איטית תוך נסיעה ועצירה לסירוגין ולא בפקק או בעצירה מוחלטת, ומכאן שהיה צורך בערנות מוחלטת ותשומת לב מרבית, דווקא תיאור זה של הנאשם מעלה שהיה אסור לו באיסור מוחלט להשתמש הטלפון ולא לנצל את ההפוגות הקצרות, שהינן בעצם חלק מהמאפיין נסיעה איטית בתוך "לחצי תנועה".

לאור גרסת הנאשם אשר מקפלת בתוכה את כל יסודות העבירה, לא נדרשתי אף לגרסת השוטר, אף על פי שעדותו פורטה לעיל והדוח המפורט אשר הוגש ואשר הוכיח מעל לספק סביר את אשר נטען על ידי הנאשם עצמו.

לא מצאתי הטענת הנאשם בדבר כך שבעת השימוש בטלפון עצר עצירה מוחלטת ואילו כשסיים המשיך בנהיגה, המדובר בבקשה לאבחנה מלאכותית, שכן אין מדובר בסיטואציה חדה הניתנת להפרדה כסכין מנתחים, ובעצם השימוש בטלפון נטל הנאשם על עצמו את הסיכון שהחוק התכוון למנוע, שכן, לא יכול הנאשם לדעת אימתי טור המכוניות אשר נמצא בנסיעה איטית ימשיך בנסיעתו.

לאור כל זאת, אין לי אלא לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל, והוכיחה כי הנאשם ביצע את העבירה מעל לכל ספק סביר ואני מרשיעה אותו בעבירה המיוחסת לו.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, במעמד התביעה בלבד